

vel aliud quicquam rerum naturalium, utpote Animam seu Spiritum mundi, quem λόγον aliàs indigitasse Plato legitur, animo intendisse, vel sublimius dogma de SS. Trinitate à veris fortè veri DEI cultoribus auditum, minùs rectè percepisse, adeòqve seipfos, quid sibi velint, non intellexisse credas. Deastrum Chinenfium quod concernit; neq; hoc è solâ naturalis luminis benignitate, hauserunt, verùm rudera potiùs esse existimes prædicati aliquando istis etiam in oris Evangelii, siquidem alia insuper hujusmodi τεκμήρια apparent in ipsorum fanis, utpote simulachra duodecim Apostolorum, de quibus memorant, fuisse viros doctrinâ & virtutibus insignes, tandemq; vitâ transactâ in Angelos mutatos: effigiem item mulieris cernere licet, puerum brachiis gestantem, quam virginem peperisse, Regisqve magni filiam fuisse, contendunt. Quicquid igitur in medium hîc proferatur, exterius à rebus decerptæ & accommodatæ sunt similitudines, undiqvaq; claudicantes, non intùs nata principia.

§. 5.

Esse DEUM naturaliter cognoscit Ratio, & impossibile est, dari hominem per totum vitæ spatium speculativè atheum; eaq; ipsa quantulacunq; notitia instar fomitis est, quo plenior lux perscrutando ac inqvirendo accendi facilè posset, quod si negligitur, hominem tamen reddit ἀναπολόγητον; altius verò ascendere non valet, nec definire quis sit, hîc jubet quiescere Plato, omnisq; obmutescit Philosophia, & sanè, ex Hilarii sententia, *non cā naturâ est, ut se in cælestem cognitionem suis viribus efferat, sed à DEO solo discendum est, quid de DEO intelligendum sit.*

CAPUT III.

Sistens Revelationem ter Maximi.

Σύνοψις.

1. Manifestatio DEI realis per visiones & voces præmittitur. (2.) Manifestatio verbalis è Scripturis in genere eruitur. (3.) Essentiæ unitas & Personarum Trinitas distinctiùs adstruitur. (4.) Notæ Personarum characteristicæ & propria cujusq; hypostasis probantur. (5.) Essentialia Idioma & immanentia explicantur. (6.) Transseuntia ad creaturas subnectuntur.

§. 1.